U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci navrhovatele: **R. S.,** nar. X, proti žalované: **Policie České republiky,** Oblastní ředitelství služby cizinecké policie Praha, odbor specializovaných činností, oddělení pátrání, se sídlem Křižíkova 12, Praha 8, o návrhu navrhovatele na určení lhůty k provedení procesního úkonu podle § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, ve věci vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 5 Ca 244/2009,

takto:

I. Návrh **se zamítá.**

II. Navrhovatel **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Navrhovatel (dále také „žalobce“) se svým podáním ze dne 22. 12. 2009, označeným jako návrh na určení lhůty dle § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, které bylo doručeno Městskému soud v Praze (dále i jen „městský soud“) 23. 12. 2009 a tímto předloženo Nejvyššímu správnímu soudu dne 4. 1. 2010, domáhá určení lhůty k provedení procesního úkonu, a to vydání rozhodnutí ve věci vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 5 Ca 244/2009. Svůj návrh odůvodnil tím, že dne 27. 11. 2009 podal u uvedeného soudu žalobu proti rozhodnutí o svém zajištění v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá – Jezová. Tato žaloba má být dle § 56 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“) řešena přednostně, do dnešního dne však soud v jeho věci nerozhodl. Dále uvedl, že dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, může být cizinec omezen na svobodě pouze 180 dní. Rozhodnutí soudu tak logicky bude efektivní pouze za předpokladu, že soud alespoň v této lhůtě o zákonnosti zbavení svobody rozhodne. Městský soud však ani po třech měsících ve věci nerozhodl.

Předsedkyně senátu 5 Ca Městského soudu v Praze JUDr. E. P. se k uvedenému návrhu nevyjádřila.

Z obsahu předloženého spisu městského soudu sp. zn. 5 Ca 244/2009 Nejvyšší správní soud zjistil, že navrhovatel se žalobou ze dne 27. 11. 2009 doručenou městskému

soudu dne 3. 12. 2009 domáhal přezkoumání shora uvedeného rozhodnutí žalované, kterým byl podle ust. § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, zajištěn za účelem předání podle mezinárodní smlouvy. Současně podal návrh na vydání předběžného opatření, kterým se domáhal, aby soud uložil „Policii ČR jako dalšímu účastníku zdržet se předání, vyhoštění a navrácení (refoulement) žalobce do doby, než bude rozhodnuto o jeho žalobě." Navrhovatel dále k žalobě připojil mj. Potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech pro osvobození od soudních poplatků.

Městský soud po zahájení řízení nejdříve usnesením ze dne 10. 12. 2009, č. j. 5 Ca 244/2009 – 21, přiznal žalobci osvobození od soudních poplatků. Dále usnesením ze dne 21. 12. 2009, č. j. 5 Ca 244/2009 – 24, odmítl návrh žalobce na vydání shora uvedeného předběžného opatření. Dne 29. 12. 2009 soud zaslal žalované poučení o složení senátu, který bude ve věci rozhodovat, s kopií žaloby žalobce a zároveň si od ní vyžádal vyjádření k žalobě ve lhůtě 10 dnů a předložení úplného správního spisu v originále.

Nejvyšší správní soud v projednávané věci po zhodnocení obsahu předloženého spisu žádné průtahy v řízení před Městským soudem v Praze neshledal, vycházel přitom z následujících skutečností:

Průtahy v řízení znamenají, že v soudním procesu dochází k neodůvodněně pomalému vyřizování věci napadlé příslušnému soudu či dokonce ke vzniku excesivního stavu, kdy dochází k nečinnosti soudu. Za průtahy v řízení lze označit ty postupy (či mnohdy již excesy) soudních osob (soudců, vyšších soudních úředníků, soudních tajemníků, justičních čekatelů a jiných soudních zaměstnanců), které jsou neslučitelné s platnou právní úpravou nebo přímo této úpravě odporují. Mezi nejčastější pochybení náleží průtahy v řízení způsobené např. zbytečným prováděním různých procesních úkonů, odročováním jednání, nadbytečným (neúčelným) dokazováním či nezvládnutím procesní situace vyvolané účastníkem řízení, který má snahu řízení (z různých důvodů) prodlužovat. Nejzávažnější jsou pak případy, kdy soudce pro složitost případu jeho řešení raději odkládá, vyřizuje případy méně skutkově či právně náročné, aby raději prostřednictvím těchto případů měl určitý počet skončených (vyřízených) věcí.

Zákonodárce v žádném z obecných procesů nestanovil lhůtu k jeho provedení. Proto při posouzení přiměřenosti doby řízení je třeba zvažovat okolnosti konkrétního případu, zejména složitost dané záležitosti, jakož i chování účastníků řízení, zejména pak žalobce. Ústavní soud (v nálezu ze dne 30. 11. 2005, sp. zn. IV. ÚS 392/05, publ. pod č. 218, sv. 39 SbNU, str. 311; nálezy Ústavního soudu jsou dostupné na http://nalus.usoud.cz) uvedl, že *„[p]ro účely posuzování průtahů v řízení je nicméně klíčovým faktorem skutečnost, zda průtahy spočívají toliko na straně státní moci (soudu) nebo jsou vyvolávány také jednáním účastníků řízení či přímo stěžovatelem.*"

Podle § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích se soud při posuzování oprávněnosti návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu zabývá otázkou, zda v řízení dochází k průtahům s ohledem na složitost věci, význam předmětu řízení pro navrhovatele, postup účastníků nebo stran řízení a na dosavadní postup soudu. Dospěje-li

příslušný soud k závěru, že návrh na určení lhůty je oprávněný, protože s ohledem na složitost věci, význam předmětu řízení pro navrhovatele, postup účastníků nebo stran řízení a na dosavadní postup soudu dochází v řízení k průtahům, určí lhůtu pro provedení procesního úkonu, u něhož jsou v návrhu namítány průtahy; touto lhůtou je soud, příslušný k provedení procesního úkonu, vázán. Je - li návrh uznán jako oprávněný, hradí náklady řízení o něm stát.

Podle ust. § 174a odst. 7 zákona o soudech a soudcích pokud soud, vůči němuž návrh na určení lhůty směřuje, již procesní úkon, u kterého jsou v návrhu namítány průtahy v řízení, učinil, příslušný soud návrh zamítne; stejně tak postupuje, dospěje-li k závěru, že k průtahům v řízení nedochází.

Pokud tedy jde o jednotlivá uvedená hlediska v daném případě, je již z okolnosti, že městský soud bezprostředně po zahájení řízení rozhodl o osvobození žalobce od soudních poplatků a o jeho návrhu na vydání předběžného opatření, patrné, že postupoval dle § 56 odst. 2 s. ř. s. a předmětnou věc vyřizoval přednostně mimo pořadí věcí, v jakém k němu došly. O přednostním vyřizování dané věci ostatně svědčí i skutečnost, že soud vyžádal vyjádření žalované k žalobě a předložení správního spisu ve zkrácené 10-ti denní lhůtě. Všechny shora uvedené procesní úkony činil městský soud bez zbytečných průtahů. V této souvislosti je nutno uvést, že tvrzení navrhovatele o zahájení řízení dne 27. 11. 2009 a nevydání rozhodnutí „ani po třech měsících“ od zahájení řízení, je v rozporu se skutečností, neboť z obsahu předloženého spisu jednoznačně vyplývá, že řízení bylo zahájeno až dne 3. 12. 2009 a samotný návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu byl podán necelý měsíc po zahájení řízení. Městskému soudu tak nelze přičítat k tíži délku řízení, k jeho prodlužování naopak dochází podáním nedůvodného návrhu navrhovatele na určení lhůty k provedení procesního úkonu.

S přihlédnutím k výše uvedenému Nejvyššímu správnímu soudu nezbylo, než nedůvodný návrh zamítnout.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 174a odst. 8, větu druhou, zákona o soudech a soudcích, dle kterého hradí náklady řízení o něm stát jen tehdy, je-li návrh uznán jako oprávněný. K tomu v projednávané věci nedošlo, proto soud rozhodl tak, že navrhovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (ust. § 174a odst. 9, věta druhá, zákona o soudech a soudcích).

V Brně dne 19. ledna 2010

JUDr. Radan Malík
předseda senátu